

У Довжанській гімназії будуть внутрішні вбиральні?

Заступниця директорки гімназії Людмила МАМЧИЦЬ.

У село Довге «Сарненські новини» завітали через рік, щоб побачити, що змінилося після нашого останнього візиту. Та й самі жителі, батьки учнів місцевих шкіл, хотіли бачити, чи з'явилися на сторінках часопису висвітлити проблему незавершених робіт у прибудові внутрішніх вбиралень у Довжанській гімназії, які виконує ТОВ «Західметал». Можливо, це допоможе їй нарешті вирішити. До речі, торік, за офіційними даними, вони були вже готові на 98 відсотків. Вартість робіт, згідно із повідомленням сайту Prozogo, становить 1409999 грн. Переможець ТОВ «Західметал» мало завершити будівництво ще в грудні 2020 року.

Вбиральні на час нашого перебування в закладі були закриті на замок, тож робітників там не побачили. Директорка гімназії Валентина Мамчиць, яка в цей день у справах перебувала в Сарнах, у розмові телефоном заповідила: «Ідуть завершальні роботи відповідно до акта виконаних робіт, залишилося небагато зробити. Будівництво продовжується, і незабаром плануємо відкрити вбиральні, якщо все буде добре».

У закладі 15 класів, в яких навчаються 239 учнів. І найбільшою проблемою залишається двозмінне навчання. Друга зміна закінчується о шостій вечора. Дітей поки що не хар-

чують, тож водичку й перекус несуть із собою. Питний фронтанчик закрили через пандемію. За рік покращили матеріальну базу, каже директорка:

– У кінці минулого року повністю замінили дах. Поповнили меблями й оргтехнікою класні кімнати, є мультимедійна дошка. У харчоблоці замінили вентиляційну систему. Покращили умови праці і для вчителів. Їх забезпечили комп'ютером і принтером, є інтернет. Немісцеві педагоги просили владу вирішити проблему доїзду до гімназії. Питання вирішили позитивно.

Заступниця директорки Людмила Мамчиць поділилася найближчими гімназійними планами:

– Так, 21 вересня відбудеться День миру з дитячими малюнками, голубами миру, які виготовляють учні, та їхніми побажаннями. Діти мріють в основному про мир у країні. Із року в рік напередодні Дня працівників освіти проходить день самоврядування, коли дев'ятикласники випробовують себе в ролі вчителів. Саме завдячуючи таким заходам, вважаю, четверо наших минулорічних випускників обрали вчительську професію і стали студентами Сарненського педагогічного коледжу.

Завітали і у ФАП села Довге. Для відвідувачів тут створені всі умови, розповіла його завідувачка Лариса Рибак.

– У селі проживають 30 дітей до року. Щотижня сюди приїжджає лікар. Інформуємо також населення про вакцинацію від COVID-19 і пункти, де її можна зробити. Будь-яку іншу інформацію, чи то через карантинні обмеження, чи з якихось інших причин, працівники ФАПу без офіційного дозволу давати не можуть. Так само, як і пускати всередину візитерів. Як кажуть англійською, по comments.

У родини Леончиків – пора грибів, картоплі й малини

Володимира Леончика зупинили, коли він на мотоциклі колюру хакі з оригінальною дерев'яною прямокутною коляскою виїжджав із двору. За ним вийшла доброзичливо налаштована господиня – дружина Олена. Подружжя виховує двох синів. Старший навчається в ДПТНЗ «Сар-

Осінні турботи

Село Довге разом із Тутовичами та селищем Чемерне нині належить до Тутовичького старостицького округу Сарненської територіальної громади. При в'їзді (й не тільки) привертають увагу сучасні європейські будинки з фасадами, побудовані за індивідуальними проєктами. Чого не можна сказати про дорогу. Громадські активісти неодноразово піднімали питання про облаштування узбіччя, особливо дороги, що веде до церкви та кладовища. Адже багато селян дістаються туди велосипедами. А живуть у селі трудолюбиві та працьовиті люди. Тож у будні дні на вулицях майже нікого не знайти. Пора грибів, картоплі й малини. А от чим заможніші жителі населеного пункту, тим менше хочуть із кимось спілкуватися, особливо газетярами.

Осінні клопоти Леончиків.

ненський професійний аграрний ліцей» на електрика, а менший – у п'ятому класі. Пошатило, ходить у першу зміну.

Картоплю викопали, розповіла пані Олена, накопали два причепи:

– Дуже хочеться піти по гриби. У вихідні принесли 170 штук, а сусіди ще більше. Але багато роботи, як завжди в селі.

Болодимир час від часу працює на сезонних роботах, які трапляються, а постійну знайти – проблема. Розмірковує і більше сам запитує, ніж відповідає:

– От скажіть, навіть якби й була робота в Сарнах, то щодня за автобус довелося б віддати 46 гривень (туди й назад). А це п'ять днів на тиждень. А зарплату отримаю п'ять тисяч гривень. От і рахуйте.

– То краще піти в ліс і назбирати грибів, а потім продати, то можна більше заробити, – знову долучається до розмови дружина.

– Займаємося домашнім господарством, тримаємо корову, свиней, вирощуємо полуницю, малину, в сезон ходимо в ліс по ягоди, гриби. Отак і живемо.

жителів села Довге

Ганна Кравчук за рік прочитала 131 книгу

Із 2009 року публічна бібліотека в Довгому перебуває в новому приміщенні клубу. У сільській книгозбірні нас зустріла бібліотекарка Людмила Момоток. Бібліотека (а це маленька затишна кімнатка, де кожен куточок з великою любов'ю оформлений руками господині) з'явилася в селі з її ініціативи. Допоміг і підтримав чоловік пані Людмили, який зробив тут ремонт. Символом книгозбірні можна назвати виготовленого красеня-павича зі справжнім пір'ям. Є такий і в стилі оригамі та вишитий на стіні. Справжні шедеври - довжанська мінувшина. Вразила вишита сорочка 90-літньої бабусі пані Людмили, Христини Юхимівни Дем'ячук. Є й сорочина, якій уже 100 років. Її власниці вже давно немає, а пам'ять залишилася.

У подружжя Момотків - п'ятеро дітей. Найстаршому Владиславу - 23. Двійнята Ольга та Дмитро навчаються в дев'ятому класі гімназії, ще одні двійнята - Юлія й Марина - на четвертому курсі Сарненського педколеджу, проходять педагогічну практику. Роботи оригамі доньки Юлії також прикрашають мамину бібліотеку.

Любителі книжок хочуть читати сучасну літературу. Але книжкових надходжень дуже мало - майже 30 книг у рік. Бібліотекарка виписала в книгозбірню повні серії класиків

Ганна КРАВЧУК - крачка читачка бібліотеки в Довгому.

ка Ганна Олексіївна Кравчук. За рік жінка прочитала 131 книгу. Полюбить читати у вільний від роботи час сучасних письменників, таких як Любо Дашвар, Світлана Талан, Ніна Фіалко, Володимир Лис, Дарина Гнатко. Видання цих авторів, які є в бібліотечі, Ганна Кравчук уже прочитала. Тож бібліотекарка книги для неї доставляє з Центральної книгозбірні.

Під час творчих годин Людмила Момоток разом із читачами створюють вироби з підручних матеріалів: бісеру, кави, джгуту, оригамі. Намагається знаходити більше цікавих ідей для творчості. Пані Людмила показала також виставку робіт із бісеру місцевої майстрині Юлії Великої. Юлія працює в Київському ліцеї ім. Івана Богуна пекарем-кондитером. А її улюблене заняття - бісероплетіння.

Її улюблене заняття - бісероплетіння. Вироби Юлії були представлені на різних виставках.

У бібліотеці діють також персональні виставки молодих і креативних читачів: Олени С'єдіної (кава і джгут), Світлани Джамілової (пап'є-маше) і Зіни Леончик (в'язання гачком).

Якщо говорити про інноваційні технології, то є комп'ютер і ксерокс, але, на жаль, немає інтернету. До кінця року обіцяють підключити книгозбірню до всесвітньої мережі, тоді пані Людмила матиме змогу надавати більше послуг для жителів села.

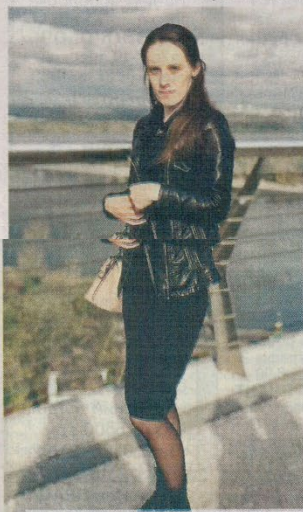
Де народилась, там і знадобилась

Не забуває про маленьку Батьківщину Раїса Г. (на прохання пані Раїси прізвище не називаємо), яка проживає в Сарнах. Раніше тут було го-

сподарство, приїжджала допомагати мамі. Тепер маму забрала доглядати до себе наймолодша з сестер, каже. Але в рідне село тягне. Тут виросла, залишилися родичі. Колись із мамою

на фермі доїла корів, у полі збирала і в'язала льон. Добре знає всю сільську роботу. Потім у Северодонецьку здобула професію продавця. Привозить у Довге куртки, кросівки, светри,

Юлія ВЕЛИКА працює в Київському ліцеї ім. Івана Богуна. Майстриня з бісероплетіння.

для студентів. А найкраща читачка - 66-річна уродженка села, пенсіонер-

Пані Раїса возить необхідні селянам товари.

сукні, спіднички. Самі жителі настояли й попросили Раїсу приїжджати з товаром до них. До Сарн їм їхати далеко й затратно. Та й не в кожній багатодітній родині є гроші, щоб придбати все необхідне зразу. Але люди знають, що пані Раїса запише на вексель, бо довіряє односельцям.

Раїсу знають і в Немовичах, де вона буває по вівторках на мініринку:

- Немовичі стали моїм улюбленим селом. Прекрасні та відкриті люди в ньому живуть. Ті, які бачили мене всього один-два рази, діляться всім, чим можуть. То яблук принесуть («знаємо, що живете на поверсі»), то помідори. Також не в кожного вистачає грошей, щоб зразу розрахуватися за товар. Завжди переживають, підійдуть і попросять зачекати.

Марія КУЗЬМИЧ.
Фото Василя СОСЮКА та з архіву книгозбірні.

Людмила МОМОТОК створила бібліотеку в Довгому.

